

Federica Bressan

In het hart van Tuscia

ROMAN

FUOCHI

Federica Bressan

In het hart van Tuscia

ROMAN

Auteursrechtelijk beschermd werk.

Reproductie in welke vorm dan ook, opslag of transcriptie op welke manier dan ook (elektronisch, mechanisch, fotokopie, schijf of anderszins, inclusief bioscoop, radio, televisie, internet) is verboden zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Serie: Fuochi (Branden)

Grafisch ontwerp en omslag: Stefano Frateiaci, naar een idee van Federica Bressan

Vertaald vanuit het Italiaans door Marc Vos en Federica Bressan

Proeflezer van de Nederlandse vertaling door Brecht Declercq

Originele titel: *Nel cuore della Tuscia*

PAPIER ISBN: 978-88-7853-998-3

ISBN EBOOK: 978-88-7853-976-1

1^e Italiaanse editie juni 2022©

1^e Nederlandstalige editie november 2022©

Gedrukt door PressUp srl - Roma (Italy)

© 2022 Edizioni **SETTE CITTÀ**

Via Mazzini 87 – 01100 Viterbo

tel 0761 303020

www.settecitta.eu

info@settecitta.eu

Inhoud

7	Het Lago di Vico
16	Titignano
18	Het papaverveld
20	Het beukenbos van Soriano
24	Het Lago di Bolsena
35	Selfie uit Rome
36	Narni
39	Bassano in Teverina
42	Selfie bij jouw thuis
43	De Civettara
45	Norchia
54	Orvieto
64	De sterren
67	Weg naar Tuscania
71	San Galgano
73	Monte Argentario
78	De zee bij Capalbio
80	De tatoeage

Het Lago di Vico

Ik weet nog precies waar ik zat nadat ik met Fabrizio gebeld had. Op het muurtje van de Blerabrug, in de buurt van Pian del Vescovo. Ik was nog redelijk nieuw daar. Ik kende er nog bijna niets en voelde me er niet thuis. Gedesoriënteerd, ontworteld, mijn hoofd nog vol van de woorden die zojuist tijdens ons telefoontje gezegd waren, scherp en moeilijk te ontwarren.

Ik zat daar als een argeloos achtergelaten ding. Ik kon nergens heen en had zelfs geen reden om ergens naartoe te gaan. En precies daar belde Picciò me, hoewel ik hem toen nog niet Picciò noemde.

Ik weet niet zeker of Picciò me eerst had gebeld of dat hij eerst een berichtje had gestuurd. Of dat ik hem toevallig eerst een berichtje gestuurd had. Maar dat laatste denk ik niet. De redding kwam van hem. Ik was daar en herinner me dat ik gered werd.

Hallo? Ik ben iemand anders wanneer ik een telefoontje beantwoord, niet dezelfde als degene die onlangs nog met Fabrizio sprak. Ik wil afstandelijk klinken, bijna geïrriteerd:

ik was in gedachten verzonken, ingenomen door mijn verdriet. Koppig ook, ik wilde niet afgeleid worden. Hij vraagt me mee uit: “Ik breng je naar een leuke plek.”

Uitgaan, ik? Nee... ik zou me nog moeten omkleden, ik ben moe en verdrietig. En bovendien, wie weet waar hij me naartoe brengt. Ik heb het gevoel de controle te verliezen. En... kan ik hem eigenlijk wel vertrouwen?

Hij dringt aan. Deze man die ik nog maar net ken en die me mee uit wil nemen, werkt mij enorm op de zenuwen. Waarom vraagt hij me mee uit? Heeft hij niemand anders om lastig te vallen? Maar dan ga ik toch overstag. Ik weet dat als ik de boot afhoud, ik mezelf naar huis zal slepen en de avond depressief zal doorbrengen. Ik denk: wat heb ik te verliezen? En ik ga op zijn voorstel in. We spreken af in de dorp, vlakbij de Piagge di Sotto. Over tien minuten? OK.

Het is niet ver naar de dorp, maar ik zal die tien minuten nodig hebben om er op tijd te zijn. En ik vertrek niet meteen. Ik kan niet van dat muurtje opstaan. Ik moet mijn gedachten een beetje ordenen. Dus ik weet dat ik te laat zal zijn. De weg naar het dorp is niet lang, maar tien minuten heb ik zeker nodig. En de dag loopt al op zijn einde.

Eigenlijk zag ik er niet uit. Ik herinner me niet echt of mijn haar goed lag en hoe mijn gezicht eruitzag op dat moment, maar ik weet wel nog dat ik niet al te goed gekleed was, dat

ik mijn stinkende, bijna gescheurde rugzak bij me had en dat ik zelf ook stonk.

Ik kwam te laat op de afspraak en liet hem wachten. Daar had ik spijt van, maar tegelijkertijd wist ik niet waarom ik zo lang moeilijk tegen hem deed. Ik had altijd iets om over te klagen, maar dat kon me niet schelen. Ik was chagrijnig en stond dat mezelf ook toe. Ik zou er graag een verklaring voor willen geven nu het een hele tijd geleden is, maar ik ken ze niet. Ik hou er niet van om me zo te gedragen, ook al is het fijn als iemand je stevig vastneemt, zelfs als je prikkelbaar bent. Voor een keer, iemand die niet wegrent als je hem niet dadelijk aanbidt. Misschien was het mooie van dat moment wel dat hij volhardde ondanks mijn voortdurende afwijzingen. Dat gebeurt niet meer zoveel. Hofmakerij noemen ze dat, geloof ik.

Die avond leken mijn benen wel bewogen te worden door het lot. Toen ik de hoek omging en zijn auto zag, had ik het gevoel de controle te verliezen. In mijn herinnering leek het wel dat er op dat moment iets bovennatuurlijk gebeurde. Ik kan geen beter woord bedenken om het te beschrijven dan: lotsbestemming.

Maar dat wist ik natuurlijk toen nog niet. Ik schaamde me voor hoe ik eruitzag, maar - raad eens? – Het kon me niet schelen. Ik had niet de kracht niet om me er zorgen over te maken.

Ik liep om de auto heen – groter dan ik had verwacht, – en opende de kofferbak om mijn rugzak in de auto te leggen en ging voorin zitten. Ik herinner me dat ik de auto mooier en schoner vond dan ik had verwacht. Het leek alsof ik werd opgehaald door een gentleman en voelde me wat geïntimideerd. Ik had iets anders verwacht, een gehavende auto, met sporen van een leven waar ik geen deel van uit wilde maken. Ik verwachtte dat hij er slordiger zou uitzien, en in plaats daarvan was hij goed gekleed, smaakvol, niets extravagants maar met stijl, en hij rook goed. Vanzelfsprekend voelde ik me nog slechter vanwege mijn toestand, maar – *que faire?* Met mijn pruillip als harnas volhardde ik in mijn verdriet en als hij tegen me had gezegd: “Hé, weet je dat je er vreselijk uitziet?” Dan zou ik hem afgeblaft hebben: “JA IK WEET HET! Ik weet dat ik me niet kleed als een vrouw, dat ik niet goed voor mezelf zorg, dat ik van binnen en van buiten verkreukeld ben. Bedankt dat je me eraan herinnert, kerel... met je pulletje, je auto, je neus en alles! Gemakkelijk als je alles hebt.”

Maar hij zei het niet.

Ik moet hem gevraagd hebben: waar breng je me heen? Maar de rest van het gesprek herinner ik me niet meer. Ik herinner me dat ik tijdens de rit heel stil was. Slecht gezelschap, eerlijk gezegd. Maar het mooie was dat ik me liet meevoeren. En hij voerde me mee. Ik had zijn energie en vertrouwen achter het stuur niet goed aangevoeld. Ik was een nieuweling. Ik was alleen bezig met uit het raam kijken. Ik gaf niet echt om de dingen die ik zag, want in

mijn hoofd was ik nog steeds gefixeerd op Fabrizio. Wat kan mij de wereld schelen, als ik hem niet kan hebben? Velden, bomen, straatnaamborden, vangrails, andere auto's, andere bomen... alles kwam aan me voorbij, en het ging ook echt aan me voorbij. Te veel wereld was het, ik had er de kracht niet voor. Als het aan mij had gelegen, was ik er mee gestopt. Maar ik werd meegevoerd en liet me meevoeren.

Daar zo stil zittend, vroeg ik me af of hij wel wist wat voor iemand hij in de auto had. Ik voelde me raar, onaangenaam, maar – zie hierboven – ik had de kracht niet. Hij reed snel en te dicht langs de kant van de weg. Ik wees hem daar meerdere keren op. Ik herinner me dat hij voor het eerst iets zei wat ik niet leuk vond, en dat in het licht van alles wat ik vandaag over hem weet, veelbetekenend was. Hij zei dat hij geen ongeluk zou hebben omdat hij “om Marcello gaf.” En ik dacht: “Oh, en ik beteken niets dan?” Ik ga van de ene man die me vernedert naar de andere. Nou, nu is het toch te laat, eens zien waar hij me heen brengt, dan weet ik tenminste zeker dat ik heelhuids thuis kom.

Toen we aan het kruispunt tussen de provinciale weg en de weg naar het meer kwamen, was ik het in de auto zitten al beu omdat we te ver gingen naar mijn zin. Hij zei: “Ik breng je naar een leuke plek”, maar ik bleef twijfelen. Hij zei dat het 10 à 15 minuten zou duren. Ik keek op de klok in de auto en na ruim twintig minuten waren we er nog steeds niet. Ik was geïrriteerd, als iemand die de situatie onder controle wil hebben en dat niet heeft. Maar ik voelde me machteloos

om er iets aan te doen. Dus ik liet me... temmen, ik denk dat dat het juiste woord is, en nog steeds met de gedachte dat ik niets te verliezen had, liet ik me meeslepen.

Ik begon me zelfs opgelucht te voelen dat ik de situatie niet onder controle had. Het was fijn om op de passagiersstoel te zitten. Wat een bevrijding.

De weg loopt langs het meer en klimt dan aan de andere kant door de bossen. Picciò zegt dat het hier veel koeler is dan in het dal, omdat we zo hoog zitten: hij zoekt de hoogte op op het display van zijn auto. Inderdaad, We bevinden ons hoger.

Hij wil stoppen op een specifieke plek, maar herinnert zich niet meteen waar die is. Na een paar pogingen slaat Picciò rechtsaf en zet de motor af. Er staat een informatiebord vlakbij de auto. Ik open de deur, stap uit, en bekijk het bord. Picciò loopt het bos in, ik stop met lezen en ga hem achterna.

Mijn humeur is ondefinieerbaar: ik verwacht niets, ik ben een beetje geïrriteerd, ik weet niet goed wat ik daar doe. Het pad duurt niet lang, na een paar stappen komen we aan een houten platform met een balustrade. Picciò is me een paar stappen voor. Als ik er ben, kijk ik omhoog en zie: het meer, de bergen, de zonsondergang aan onze rechterkant. Een adembenemend zicht: het is prachtig. Hier was ik niet op voorbereid, zo'n plek had ik niet verwacht.

Plots onderbreekt een stem de innerlijke dialoog die ik tot

dan had gehad. Ze zegt: “Je was zo geobsedeerd door je ruzie met Fabrizio dat je vergat dat er meer in de wereld is; zo druk met spijt hebben dat je het grotere plaatje niet meer zag.”

Ik schaamde me. Ik was het weer vergeten: *keep moving*. Ik nam mijn problemen te ernstig. Ik was gefixeerd geraakt. Ik zat vast in een tunnel. In plaats daarvan was wat ik voor mijn ogen zag, zo geweldig dat alle ruzies in deze wereld onbelangrijk leken. Een les in nederigheid, die kwam van de man die zo irritant was, die nu vanaf het platform naar me glimlachte en wachtte tot ik bij hem kwam staan.

Ik herinner me dat ik bezorgd was niet te dicht bij hem te komen, ik wilde absoluut niet dat hij zich naar mij zou wenden. Die plek zou ideaal zijn geweest voor een toenadering, een kus, een knuffel. Maar daarvoor was ik niet daar. Ik werd betoverd door het uitzicht. Ik nam een foto van het meer en een van de zonsondergang. Ik kon er geen genoeg van krijgen. Ik kon het niet van me afzetten dat er een verandering in mij plaatsvond. Ik was te gefocust op Fabrizio. Mijn wereld draaide rond hem. Ik had te veel tijd alleen doorgebracht en dezelfde dingen gezien, zonder het huis te verlaten. Deze plek leek wel een andere wereld. Het was alsof ik op reis was. Ik keek naar deze onmetelijke pracht en in mij waarschuwde een stemmetje: onthoud steeds dat er meer is, spits je nooit te veel toe op één ding, er is altijd iets anders, de wereld is vol mooie dingen, *keep moving*.

Ik had de uitnodiging van deze man met grote tegenzin aanvaard en nu kreeg ik een geweldig geschenk - van hem nog wel. Die zonsondergang wiste het verhaal met Fabrizio uit in zekere zin. Het ging eigenlijk nog een tijdje door, maar vanaf dat moment was er geen weg meer terug. Ik had nieuwe dingen gezien.

Sinds ik hier woon, heb ik nooit echt nieuwe plekken verkend en nog nooit zoiets moois gezien. Een gevoel van ontzetting overviel me. Omdat ik de winter in totaal isolement had doorgebracht. Omdat ik in cirkels had rondgelopen in de olijfgaard, die olijfgaard die mijn hele wereld was. Maandenlang had ik niets anders gezien dan de olijfbomen en de vallei met haar uitgemergelde flanken in Civita di Bagnoregio.

Picciò zou me later nog naar andere mooie plekken brengen, maar deze blijft uniek. Die avond, op dat lanceerplatform voor deltavliegers aan het Lago di Vico, veranderde alles. Ik kan nog niet zeggen dat hij terug leven in mijn lichaam bracht. Dat gebeurde later pas. Maar die avond veranderde iets in me, vanaf het moment dat ik opkeek van het pad naar het meer. Ik was vergeten vertrouwen te hebben in het leven. Ik was vergeten verwonderd te zijn. Lijden is een misvatting, een redeneerfout.

En daar sta ik dan, op een platform dat wel op de top van de wereld lijkt te staan, met een man die lijkt te genieten van mijn verwondering. Ik weet dat hij naar mij kijkt, maar ik

kijk naar het uitzicht en schenk geen aandacht aan hem. Ik weet niet wie hij is of wie hem naar mij heeft gestuurd, maar zonder hem had ik dit moment op deze plek nooit beleefd. Ik stel me afstandelijk op, nukkig misschien zelfs, om hem niet te dichtbij te laten komen, maar deze man heeft me vandaag een enorm geschenk gegeven en diep in me voel ik me er dankbaar voor.

Het was eigenlijk precies wat ik nodig had. Die dag werd ik gered.